

Homònims

Aquests darrers dies he sabut de l'existència d'una persona anomenada Joaquim Castillo Garcia, que segons el seu propi testimoni, és un «respectable i honorable» ciutadà que co-regenta un hostel a Caldes de Malavella. Per molts anys! Encantada de saber de vostè! Però en Joaquim Castillo García, respectable de Caldes, no em té cap simpatia. Ben al contrari. El bon home està indignat per la notícia, signada per una servidora, sobre el judici que es preparava a un noi de Caldes de Malavella anomenat Joaquín Castillo García que està acusat d'haver atracat una dona al parquing de l'hospital. Acció gens honorable. Certament. En Joaquim Castillo García (respectable) està que s'enfila per les parets perquè el seu respectable i innocent nom surt relacionat amb un fet execrable. L'enrabiada encara li puja del tot quan recorda que, algun cop, li han enviat una citació judicial per la malastrugança de dir-se igual que aquest noi que es veu que té molta més relació amb l'administració de justícia, i que, ben segur, no l'afecta tant rebre una notificació judicial, sobretot ara, que les rep a la presó. En Joaquim Castillo (l'autoanomenat respectable) culpa els periodistes dels seus problemes, diguem-ne, onomàstics. Reconec que és mala sort compartir nom amb algú tan poc popular. He fet un petit rastreig internautic per la guia telefònica i he localitzat gent que es diu Joaquín Castillo García, com a mínim, a Albacete i Almeria. No vaig rastrejar tota la guia, pel que sospito n'hi pot haver més. Espero, pel bé del veí respectable de Caldes, que els seus altres homònims no es decideixin a viure fora de la llei ni se'ls acudeixi anar-se a instal·lar a la bonica població de les aigües termals de Caldes de Malavella. I com que qui no es consola és perquè no vol, el senyor Castillo Garcia ha de pensar que podria ser molt pitjor. Si a internet pots trobat alguns *Joaquín Castillo Garcia*, no es pot ni imaginar el reguitzell de gent que hi arriba a haver que es diu Francisco Franco. A les comarques gironines n'hi he trobat dos, a les de Barcelona, 40 i,

a Madrid, 37. Podeu imaginar els que hi deu haver a tot l'Estat i les mirades receloses que deuen haver d'aguantar aquesta gent quan els demanen que s'identifiquin, o quan els criden a la consulta del metge... I si es digués, com es diuen, almenys dues persones a les comarques gironines, Cristóbal Colón? Llavors corres el risc de dir el teu nom de forma sincera i innocent i que et prenguin per boig i truquin al 112 per demanar que els enviïn els terapeutes de la camisa de força. És evident que els noms es repeteixen i suposo que per això van decidir posar-nos un número per cap, únic i intransferible, el DNI. Però no és d'eficàcia absoluta. Sé d'una noia que, en identificar-se a la frontera amb la Gran Bretanya, li van dir que l'havien de retenir a ella i la seva documentació perquè constava com a robada. I era un error, en aquest cas numèric. Acabarem tots amb un xip.

«I si es digués, com es diuen almenys dues persones a les comarques gironines, Cristóbal Colón? Llavors corres el risc de dir el teu nom de forma sincera i innocent i que et prenguin per boig»

